

Jonglerend met
gekleurde
kommetjes.

Eva 'IK BEN BEVOORRECHT, JUIST DAAROM WIL IK UIT DIE COMFORTZONE'

Ze begon ooit als psychologe, maar tegenwoordig leeft kunstnares Eva Crebolder voor en van haar keramiek. Ontwerpen doet ze in haar biotoop Amsterdam én in China.

TEKST: BARBELIJN BERTRAM
FOTOGRAFIE: ESTER GEBUIJS

Met haar artistieke talent zou ze zeker naar de kunstacademie gaan na haar eindexamen. Maar het werd uiteindelijk psychologie. Dat leek haar vader, met het oog op de toekomst, een verstandiger keuze. 'Op mijn tweeëntwintigste was ik afgestudeerd en kreeg ik de kans om op de psychiatrische afdeling van het Tergooi-ziekenhuis in Hilversum de afdeling creatieve therapie op te zetten. Ik heb heel erg genoten van dat werken met psychiatrische patiënten; mensen die anders denken vind ik interessant. Wel voelde ik de behoefte om me verder te ontwikkelen, dus in de avonduren ging ik naar de Gerrit Rietveld Academie. Via een uitwisselingsprogramma kon ik naar de School of Visual Arts in New York. Na mijn eindexamen ben ik zelf les gaan geven in beeldende kunst en ik volgde er een master naast, aan het Hunter College in Manhattan.'

Dertig jaar later woont Eva (50), getrouwd met Floris en moeder van drie kinderen, in een van de mooiste straten van Amsterdam,

Serene rust in de woonkamer. De krukjes zijn van porselein.

Een mix van aardewerk met Hollands en Aziatisch motief.

in de Plantagebuurt, bij Artis. Haar man werkt in de cyber security én hij is pianist in een jazzband. Haar oudste dochter is het huis al uit en studeert geneeskunde, net als haar twee opa's deden. Eva schenkt thee in zelfgemaakte kopjes. Als de ramen openstaan, hoor je de zeeleeuwen van Artis, vooral als het paringstijd

MOOIE DINGEN IN HET LEVEN

Boek

'De idealisten van schrijver en wetenschapper Louise Fresco. Over een tropenarts in Afrika, over goed willen doen. Ik herken ons gezin erin.'

Muziek

'De Malinese zangeres Fatoumata Diawara. Net zo mooi om te zien als om te horen.'

Zomers gerecht

'Vissoep met kabeljauw, zeekraal, saffraan, visbouillon en parelcouscous.'

Geur

'Oxygen van One of Those. Het ruikt naar Parijse bistro's.'

Film

'The Lunchbox, een mooi liefdesverhaal dat zich afspeelt in Mumbai. Over een weduwnaar en een gedesillusioneerde huisvrouw die elkaar brieven schrijven en die dan via een lunchtrommel bij elkaar bezorgen.'

Hotel

'Palazzo Soderini, in Venetië, gelegen aan het mooiste pleintje van de stad.'

Mooimaker

'De Benefiance WrinkleResist24 Day Cream SPF15 van Shiseido. Elk jaar krijg ik hem opnieuw van mijn vader, voor Sinterklaas.'

Restaurant

'Café-restaurant De Plantage, naast Artis.'

Motto

'Kunst is voedsel voor de ziel.'

Altijd in de ijskast

'Wontons.'

Kleur- en glazuuronderzoek.

is. Het huis, met voor- en achtertuin, heeft fraaie hoge plafonds, een heerlijke woonkeuken en een serre. Het pand dateert uit 1840. Van binnen oogt het Scandinavisch, met veel zachte, frisse kleuren, die ook in haar werk veel voorkomen. Het huis ademt rust. Opvallend veel kunst, schilderijen, foto's, objecten en veel van haar eigen ontwerpen. Zoals de vazen, zorgvuldig opgesteld, gevuld met losse bloemen. Blikvanger is de door haarzelf ontworpen bijzettafel,

'IN VENLO VORMDEN WE een nogal exotisch gezin'

gemaakt van stoer ijzer en porseleinen tegels waarin een vaas verborgen zit. 'Ik hou van een zekere eenvoud, ik kan droefgeestig worden van te veel spullen en fratsen. Mijn stijl? Een mix tussen chic, nonchalant en een tikje bohemien. Ik hou er niet van om te pronken, maar ik zie er wel graag stijlvol en verzorgd uit. *Effortless chic*, ja; schijnbaar moeiteloos voor de dag komen, dat vind ik leuk.'

EXOTISCH IN VENLO

Eva, het haar in een knot, gekleed in een flared jeans met zachtroze Adidas-gympen eronder, is geboren in Gouda. Al jong verhuisde ze met haar ouders en oudere zus naar Tanzania, waar haar vader als tropenarts ging werken. Haar twee jaar jongere zus Hendrikje werd er geboren. Hendrikje belandde ook in de kunst; na jaren in de advocatuur te hebben gewerkt, maakt ze nu deel uit van de directie van het Rijksmuseum. Eva's oudere zus is verstandelijk gehandicapt en woont in een instelling. 'Het was een fijn gezin, al draaide het niet bepaald om de esthetiek. Het ging om het intellect, mijn ouders waren gericht op de inhoud. Er werd veel gediscussieerd, maar nooit geroddeld, niemand werd veroordeeld. Mijn vader en moeder waren er

Het aanrecht wordt gesierd door Eva's met bloemen gevulde 'bouncing vase'.

Bijkomen aan de keukentafel met thee uit eigen servies.

Boekje met tekeningen voor haar dochters.

echt voor de medemens. We reisden veel, op mijn veertiende was ik al in China en in Afrika geweest.' Na een aantal jaren in Tanzania keerde het gezin terug naar Nederland en vestigde zich in Venlo. Eva: 'Dat was nogal een overgang. Mijn vader was inmiddels huisarts en doordat mijn moeder Swahili-les gaf, kwamen er regelmatig Afrikanen over de vloer, vaak gekleed in traditionele kledij. Mijn moeder droeg

soms ook Afrikaanse rokken. Er werd bij ons ook “eigenaardig” gegeten, mijn ouders maakten couscous, bijvoorbeeld. Dat vonden sommige mensen in de stad maar exotisch. Iedereen die in de problemen zat, kon bij ons terecht, dus er liepen regelmatig allerlei types in en uit. Toch kreeg mijn moeder het in de relatief besloten gemeenschap voor elkaar om uitgeroepen te worden tot Venlose van het Jaar, omdat ze een literair café had opgezet.’

‘MIJN MOEDER DROEG AFRIKAANSE ROKKEN’

Op de bank Marokkaanse kussens van Mina Abouzahra. Erboven een foto van Malick Sidibe, *Dansez le twist*.

Een tegelreliëf van Eva gecombineerd met een 19de-eeuws schilderij.

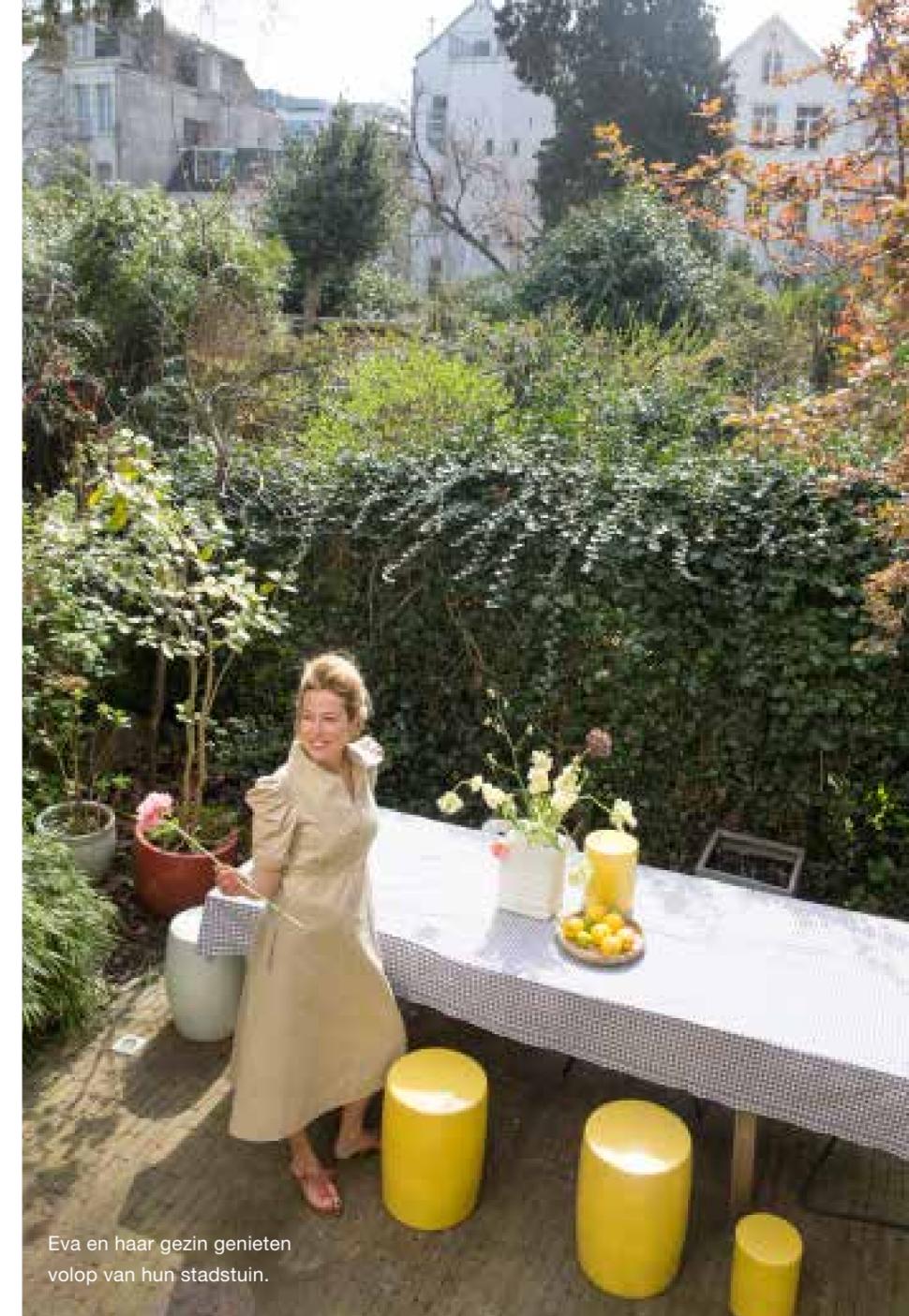
KERAMIEK OP DE KAART

Eva maakt vooral kunstvoorwerpen, zoals tegels en kleine meubelstukken. Daarnaast maakt ze vazen en serviezen in kleine oplagen. Ze gebruikt daar verschillende kleisoorten voor, maar soms ook hout of roestvrij staal. Over een vaas doet ze gemiddeld vier tot zes uur, al neemt het ontwerpproces dagen in beslag. Haar autonome werk wordt verkocht bij City Scapes Gallery Amsterdam. De designobjecten kun je vinden bij verschillende winkels, maar ook bij een galerie in Peking. ‘Keramik was jarenlang een ondergeschoven kindje, maar is nu een hype. Ik denk dat het komt doordat mensen behoefte hebben aan geaardheid, als tegenhanger voor de massaproductie of voor het hoge tempo van ons dagelijkse leven. Ambachtelijke eenvoud wordt weer gewaardeerd. Vroeger, toen keramik nog niet zo populair was, dacht ik: later als ik groot ben, ga ik keramik op de kaart zetten. Nu ben ik groot en het is nog gelukt ook. Het mooiste aan mijn werk vind ik het met mijn handen bezig zijn. Ik kan niet anders dan er helemaal in opgaan. Het is fysiek en onthaastend.’

CHINEES WALHALLA

Als we even later naar haar atelier lopen, vertelt Eva dat ze haar werkplek deelt met kunstenaars uit landen als Syrië, Iran, Rusland, Ethiopië. ‘Er werken hier musici, architecten, schilders en fotografen. Ik zet me in voor vluchtelingen, niet alleen uit onbaatzuchtigheid, maar ook omdat ik al die verschillende nationaliteiten hartstikke interessant vind. Het is zo leuk om iemand uit Iran te ontmoeten, om te zien hoe zij de dingen aanpakken. Die frisse kijk inspireert. Natuurlijk realiseer ik me dat ik bevoorrecht ben, juist daarom heb ik de

behoefte om uit die comfortzone te komen.’ Al bijna tien jaar lang laat ze, meestal in oktober, een maand lang haar gezin voor wat het is. Dan vertrekt ze naar Jingdezhen in China. ‘Heerlijk is dat, om een maand lang geen verzorgende moeder te zijn. Jingdezhen is dé porseleinstad van China. De keizers van de Ming-dynastie hadden honderden jaren geleden hun vermaarde porseleinovens in deze stad. Het porselein was toen nog alleen bestemd voor het keizerlijke hof. Porselein dat uit Jingdezhen komt, wordt door de Chinezen nog steeds beschouwd als het allerbeste; de stad is het walhalla voor liefhebbers van porselein. Als ik daar ben, word ik niet afgeleid door verjaardagen, sociale verplichtingen, wat dan ook. Daardoor kan ik er heel geconcentreerd werken. Na een paar maanden komen al mijn creaties met de boot naar Nederland. En als ik terugkom, is iedereen weer blij dat ik er ben en word ik zelfs extra gewaardeerd. Alleen daarom al raad ik het iedereen aan. Het is goed voor kinderen om te voelen hoe het is als mama er niet is. Je wordt er weer zichtbaar van. Na die vier weken ben ik altijd weer blij om terug te gaan.’ ‘Jee, wat heb ik veel over mezelf gepraat, zeg,’ zegt ze bij ons afscheid. ‘Dat is niets voor mij.’ □

Eva en haar gezin genieten volop van hun stadstuin.

Een modulair werk van Eva en spiegels van Sarah van Sonsbeeck.

VISAGIE: RONALD HUSINGA

Kleine hangvaasjes voor de left-over bloemen.

‘AMBACHTELIJKE EENVOUD wordt weer gewaardeerd’